

Reveal the goddess in you!

av Cecilia Köljning

Jag står i gympasalen på mitt gym och träningspasset ska precis börja. Instruktören demonstrerar ett par trixiga övningar och avslutar med att lyfta upp armen och peka in i sin håriga armhåla:

– Och så har jag lite hår här så nu är det ur världen, säger hon.

Jag blir imponerad av hennes saklighet och blickar runt i salen för att läsa av reaktionerna. Jag märker inget speciellt, lite spridda skratt bara. Det är väl ingen stor grej längre tänker jag. Det är väl upp till var och en.

Men så hör jag ett reportage på radion om kroppsbehandling i samband med utgivningen av tyska Charlotte Roches omtalade bok *Våtmarker*. Och när jag hör fyra tjejer i åldrarna 19 till 27 år prata om sin syn på hår inser jag att jag varit helt fel ute.

Här ställs hår som motpol till fräschhet. En rakad kropp är ren, frisk, kry och luktar gott. En orakad blir då per automatik motsatsen. Av någon anledning tycker de att allt hår som inte sitter på huvudet är äckligt.

Tjejerna berättar att de rakar sig för killarnas skull. Några gör det bara när de ska på dejt och samtliga säger att det har med sex att göra, att de vill vara sexiga och attrahera killar.

Men de hävdar samtidigt att de främst rakar eller vaxar sig för sin egen skull. Framförallt handlar det om att känna sig fräsch. (Ordet fräsch nämns säkert 20 gånger under några få minuters intervju.) Och så är de rädda för lukt, att lukta illa är det värsta de kan tänka sig.

När blev vi egentligen så rädda för våra egna kroppar? Varför ska de tuktas, vaxas och noppas in i leden? Och varför är det, i en tid då kvinnans kropp är mer exponerad än någonsin, så skamligt att just vara kropp?

Helen, huvudpersonen i *Våtmarker*, är oerhört intresserad av sin kropp. Hon vill veta allt om den; vad den kan göra, hur den ser ut i olika vinklar och hur den smakar. Detta tar hon bland annat reda på genom sitt extravaganta sexliv och sina "musstudier" på stadens bordeller.

Hon reflekterar över de olika hygienkrav som ställs på pojkar respektive flickor. Flickors underliv ska vara rent och dofta gott medan pojkar inte ens behöver torka sig efter att de kissat. Hon tar även upp den totalt onödiga prylen trosskydd. Skydda trosorna, från vad då? Och framförallt, varför då? Helens underliv ger alltid ifrån sig en svag lukt som till och

med kan anas genom byxornas tyg. Hon äter allt som kommer från kroppen; sekret, snor, var, ögonsnor, mensblod, sårskorpor och hon har inte sminkat av sig mascaran på flera år utan kletar bara på mer varje morgon. Hon tvättar aldrig händerna efter att hon varit på toa och hon gillar att lämna spår av bakterier efter sig för att retas med hygienfanatikerna.

Helen föraktar alla de propra kvinnor som finns i vår värld. "Välvärdade kvinnor har behandlat håret, naglarna, läpparna, fötterna, ansiktet, huden och händerna. De har färgat, förlängt, målat, peelat, noppat, rakat och smort. De sitter lika stela som sitt eget omfattande konstverk, eftersom de vet hur mycket arbete som ligger bakom, och vill att det ska hålla så länge som möjligt." Hon rakar sig visserligen, men ironiserar över "tramset"; "feel like a venus, be a goddess". Hon kallar det för rakningstvånget, det är bara för männens skull hon rakar sig, eller snarare så är det männen som rakar henne. Hon tycker att det är det minsta man kan begära, utan män skulle ju kvinnor tycka att det var fullkomligt ointressant om de var rakade eller inte.

Raktvånget leder till en felaktig bild av hur en kvinna faktiskt ser ut. Det som drev komikern Nour El-Refai att blotta könet i Kungsträdgården när hon deltog i program Ballar av stål var just det faktum att flera killar hade sagt till henne att deras flickvänner minsann var helt lena av naturen. De trodde helt enkelt inte att det växte något hår på flickvännens kropp!

Det här är väl som så mycket annat en generationsfråga, idag är det till exempel inte ovanligt att även killar ansar pungen.

Men i takt med att killarna får känna av trycket så eskalerar kraven på tjejerna som numera gärna undergår så kallad brasiliansk vaxning där varenda litet hårstrå tas bort.

Ibland har jag lyft på armen och blottat min fjuniga armhåla, och liksom för att provocera frågat olika män vad de tycker om det. Men jag har börjat förstå att vad jag egentligen gör då är att be om lov. Och det hela blir skevt när frågan inte återgäldas. Männen ger mig sitt utlåtande men skänker inte mig samma tolkningsföreträde. Deras armhåla har all rätt i världen att vara hårig, inte skulle väl en manlig gympainstruktör demonstrera sin kroppsbehandling innan passet drog igång?

Kvinnan är kropp men samtidigt får hon inte vara naturlig kropp utan ska fixas till och putsas upp tills hon påminner om en len och glänsande docka. Helen och de välvärdade och rakade tjejerna i radioreportaget är varandras motsatser, men båda förhållningssätten är framjobbade, konstruerade. Så som verkligheten ser ut idag så dräller det inte av Helens sort medan de andra representerar en överväldigande majoritet. Helen blir i boken till en karikatyr, hon är inte trovärdig, därigenom ofarlig, men tjejerna i radioreportaget är i allra högsta grad sanna även om deras livsstil kan ses som minst lika överdriven.

